

2-о за наказаніята.

1. Всяко кое да е поправленіе треба да е повинно; треба да има за предметъ уллучшеето само на ученика, така, щото въ поведението учителево да не ся смѣшава нито о наклоненіе нито ненависть, нито противорастіе, нито воображеніе, нито отмщеніе и памятозлюбіе.

2. Наказаніето да е сожалително, то есть ставникъ-атъ да поправлява ученика словобъ, защото таково поведеніе достоблагодарно. Словомъ бываемото изобличеніе причинява иззнателность, и жалостъта, която происходи въ него е цѣлба.

3. Наказаніето треба да е праведно: защото оно бива за една учинена погрѣшка. Ова ради никой не треба да наказува, развѣ за погрѣшка доказана. Такожде наказаніе тяжко треба да ся воздава развѣ за тяжка погрѣшка. Наказаніето навремени може да быде мало отъ погрѣшката, но никогда безмѣрно.

4. Наказаніето да е пристойно и да ся уравнива споредъ возраста, характера, тѣлосложето и склонностите ученически. Всякій наставникъ треба да убѣгнува всыге тѣлесны наказанія, понеже са уничижителни и варварски.

5. Да е умѣренно: то есть да не е нито тано нито весма слабо, защото зѣлното наказание задразня ученика, и весма слабото не мо-